	Varamælt	Tann(bergs) -mælt	Framgóm-mælt	Uppgóm-mælt	Raddbanda-mælt.
Lokhljóð					
fráblásin	p^h (par)	t^h (tal)	c^h (ker)	k^h (kar)	
ófráblásin	p (bar)	t (dal)	c (ger)	k (gor)	
Önghljóð					
óröddduð	f (far)	þ (þar) / s (sár)	ç (hjá)	x (rakt/sagt)	h (hár)
rödduð	v (var)	ð (bað)	j (já)	ɣ (saga)	
Nefhljóð					
óröddduð	m̥ (aumt)	n̥ (fínt)°	ɲ̊ (banki)	ŋ̊ (banka)	
rödduð	m (aumi)	n (fíni)	ɲ (lengi)	ŋ (langa)	
Hliðarhljóð					
óröddduð		l̥ (velta)			
rödduð		l (velja)			
Sveifluhljóð					
óröddduð		r̥ (vertu)			
rödduð		r (vera)			

Lengdarreglur í íslensku

Sérhljóð er langt í áhersluatkvæði ef eitt eða ekkert samhljóð fer á eftir eða ef samhljóðaklasi samanstendur af p/t/k/s og v/j/r t.d. í orðunum „okra“ og „þekja“.

Tvöfaldur samhljóði á eftir stuttu sérhljóði er yfirleitt langur. Frá þessu eru nokkrar undantekningar t.d. þar sem fram kemur aðblástur eða /ll/ [tl]

Aðblástur kemur fram þar sem í stafsetningu er pp/tt/kk (t.d. hitta, koppur og hrökk) og samhljóðaklösum þar sem p/t/k og l/m/n t.d. rytmi og ætla.

Sérhljóð

Einhljóð

a	[a]	o	[ɔ]
e	[ɛ]	ö	[ö]
i/y	[ɪ]	u	[ʏ]
í/ý	[i]	ú	[u]

Tvíhljóð

ey/ei	[ei]
au	[öi]
ó	[ou]
á	[au]
æ	[ai]

ATH /é/ er ekki fullgilt sérhljóð [jɛ]